

Trao đổi với Scott Park Phillips đạo Phật và võ thuật

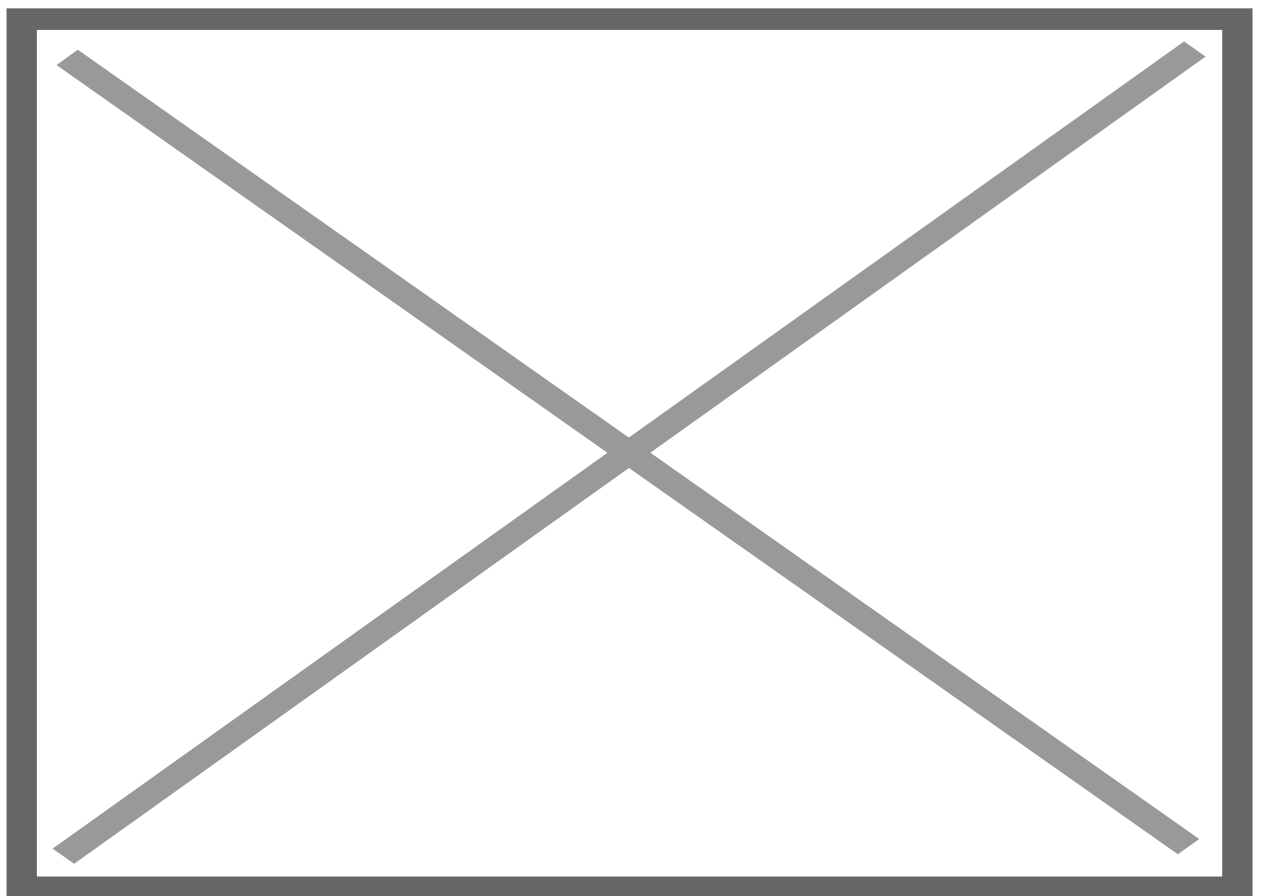
ISSN: 2734-9195

12:02 02/05/2022

Tác giả: **Joseph Houseal**

Biên dịch: **Thích Vân Phong**

[caption id="attachment_13350" align="aligncenter" width="700"]

Nhật Liên Phật giáo một tông phái của Phật giáo Đại thừa Nhật Bản sử dụng sức mạnh của chuỗi hạt cầu nguyện để ngăn chặn cuộc tấn công của Tojo no Sayemon Komatsubara vào năm 1264. Bản in khắc gỗ, 1835, của Utagawa Kuniyoshi[/caption]

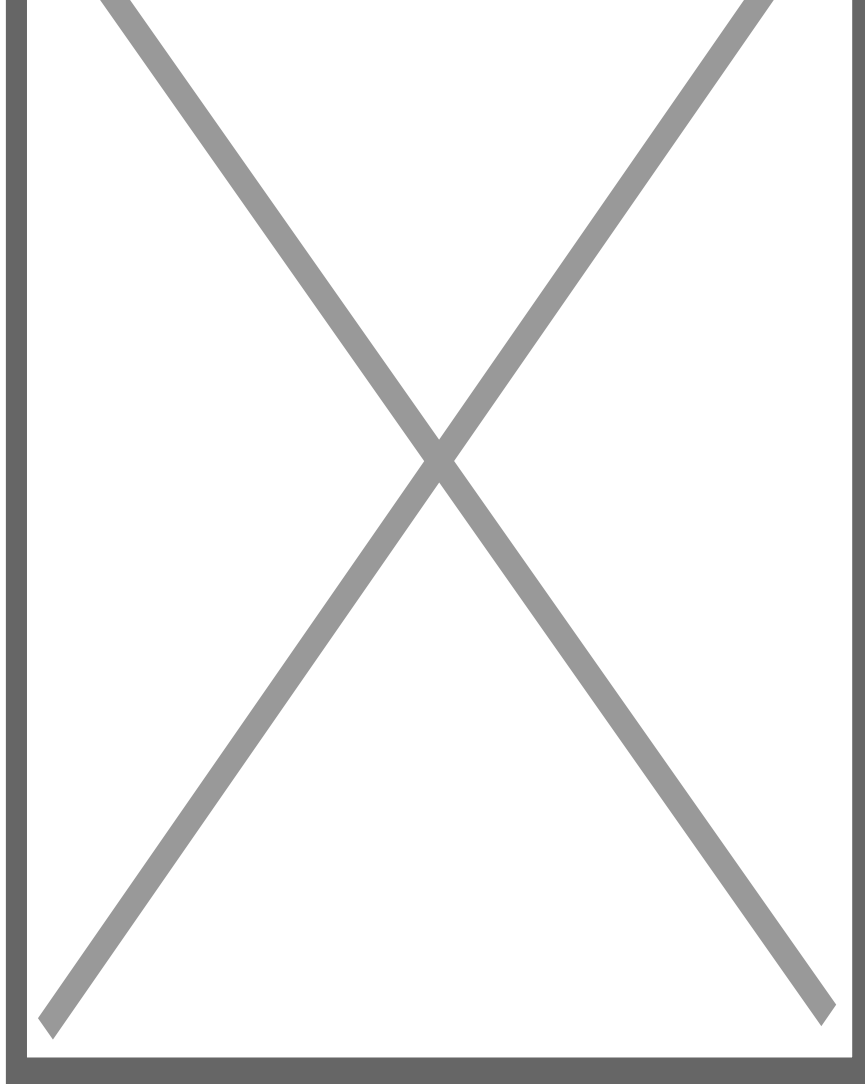
Lịch sử Phật giáo và Võ thuật gắn liền với nhau ở mức độ bởi sự hiểu biết trọn vẹn về đạo Phật hoặc Võ thuật đòi hỏi phải có kiến thức về đối phương. Việc kiểm soát tâm thức, cơ thể như một vật chứa để thực hành tâm linh và việc nuôi dưỡng các trạng thái ý thức được biến đổi để thực hiện các hành vi khéo léo để kết nối những phẩm chất cơ bản của cả đạo Phật và Võ thuật. Cả hai lĩnh vực nghiên cứu đều rộng lớn với những giai đoạn lịch sử bí ẩn; cả hai đều đã giao

dịch trong bí mật. Các môn phái được thành lập, tranh đấu và phát minh, trong khi các quốc gia hiện đại đã cố gắng xóa bỏ toàn bộ lịch sử xã hội bao gồm chiến đấu khốc liệt, xóa bỏ chính tôn giáo, như thể chưa từng có lúc nào mà kỹ năng võ thuật, kịch nghệ và nghi lễ tôn giáo chống chọi lên nhau và tương hỗ lẫn nhau. Các nhà sư Tây Tạng từ chối quá khứ đẫm máu của họ với trọng tâm hiện đại là hòa bình, trong khi các nhà sư môn phái Thiếu Lâm Tự rất xứng đáng để họ nổi tiếng và tìm ra một cách quy định để tiếp tục duy trì truyền thống võ thuật ở Trung Quốc hiện đại.

Trong lịch sử, các phạm trù hiện đại không được áp dụng. Khiêu vũ, nghi lễ, chiến đấu, tình dục, thiền định, hình dung, ma thuật và nghệ thuật là một tác phẩm, được kết nối với nhau trong những kiến thức cơ bản về chuyển động, thực hành nghi lễ và sự gắn kết triết học. Những yếu tố này không được học và nghiên cứu một cách độc lập.

Trong một số bối cảnh Phật giáo cổ đại, khiêu vũ có nghĩa là thiền định; là thiền. Khiêu vũ hầu như luôn chỉ ra một sự chuyển đổi tâm thức được kết nối với một vị thần các vị thần không đi bộ. Họ chỉ nhảy múa.

[caption id="attachment_13339" align="aligncenter" width="450"]

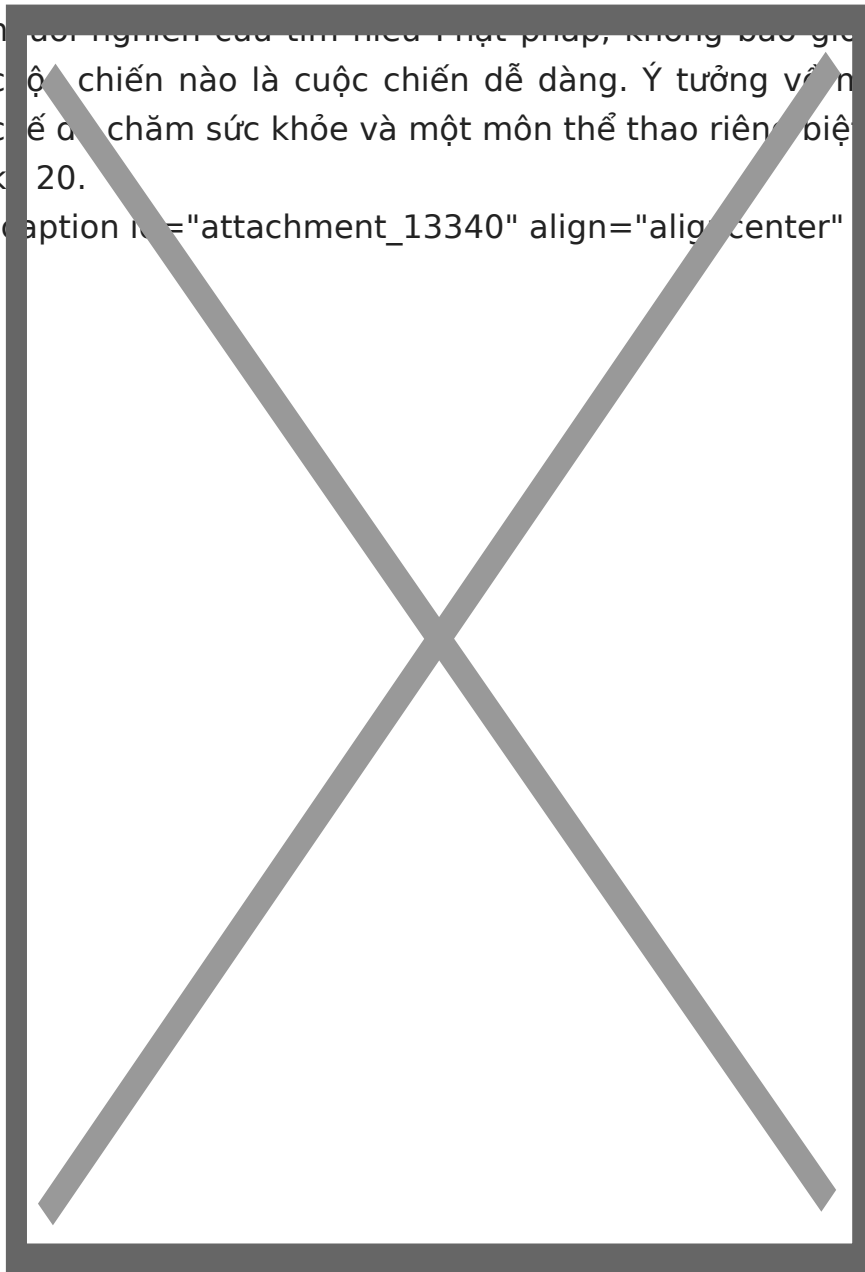
Một nhà sư Thiếu Lâm

Tự trong môn võ thiên đứng đầu, "Kỹ năng sắt." Ngày và nhiếp ảnh gia không xác định. Ảnh: Angry Baby Books[/caption]

Các điệu múa Pyrrhic, nổi tiếng nhất khiêu vũ chiến tranh của người Hy Lạp, là một phần của chiến lược quân sự các điệu nhảy khác được sử dụng để huấn luyện nhân dân. Nghi lễ thường là về thuật trừ tà, xua đuổi ám khí, truy đuổi và chinh phục các thế lực ma quỷ. Đấu vật giữa các chiều với các trận chiến, song song để giành chiến thắng trong thế giới trần gian và trên thiên giới là một khái niệm cơ bản về chiến đấu. Điều này chẳng khác được mô tả bạo loạn hơn trong các cuộc chiến của hành giả Tôn Ngộ Không, Vua Khỉ trong tác phẩm tiểu thuyết thể loại hư cấu Tây Du Ký thế kỷ 16 của Trung Hoa, bắt nguồn từ câu chuyện Đường Tam Tạng Pháp sư Trần Huyền Trang, nhà chiêm bái học giả, hành hương Ấn Độ để thỉnh Tam tạng giáo điển Phật giáo. Họ chiến đấu bằng phép thuật, bằng các công cụ nông trại, bằng sức mạnh điều phạm và bằng sự mưu trí chiến lược. Đây là một câu chuyện điển hình về sự giác ngộ cuối cùng, đại diện cho những yếu tố chưa được giải quyết trong nhân cách con người. Họ

chiến đấu rất nhiều; họ chiến đấu với bất cứ ai con người, thần thánh hay ma quỷ. Nó là rất hài hước và tàn bạo. Tội nghiệp Hành giả Tôn Ngộ Không là một người nghiêm túc tìm hiểu Phật pháp, không bao giờ nản chí, nhưng không có cuộc chiến nào là cuộc chiến dễ dàng. Ý tưởng về môn võ thuật như một loại chế độ chăm sóc khỏe và một môn thể thao riêng biệt là một phát minh của thế kỷ 20.

[caption id="attachment_13340" align="center" width="450"]

Saienshi Chosei (Zhang

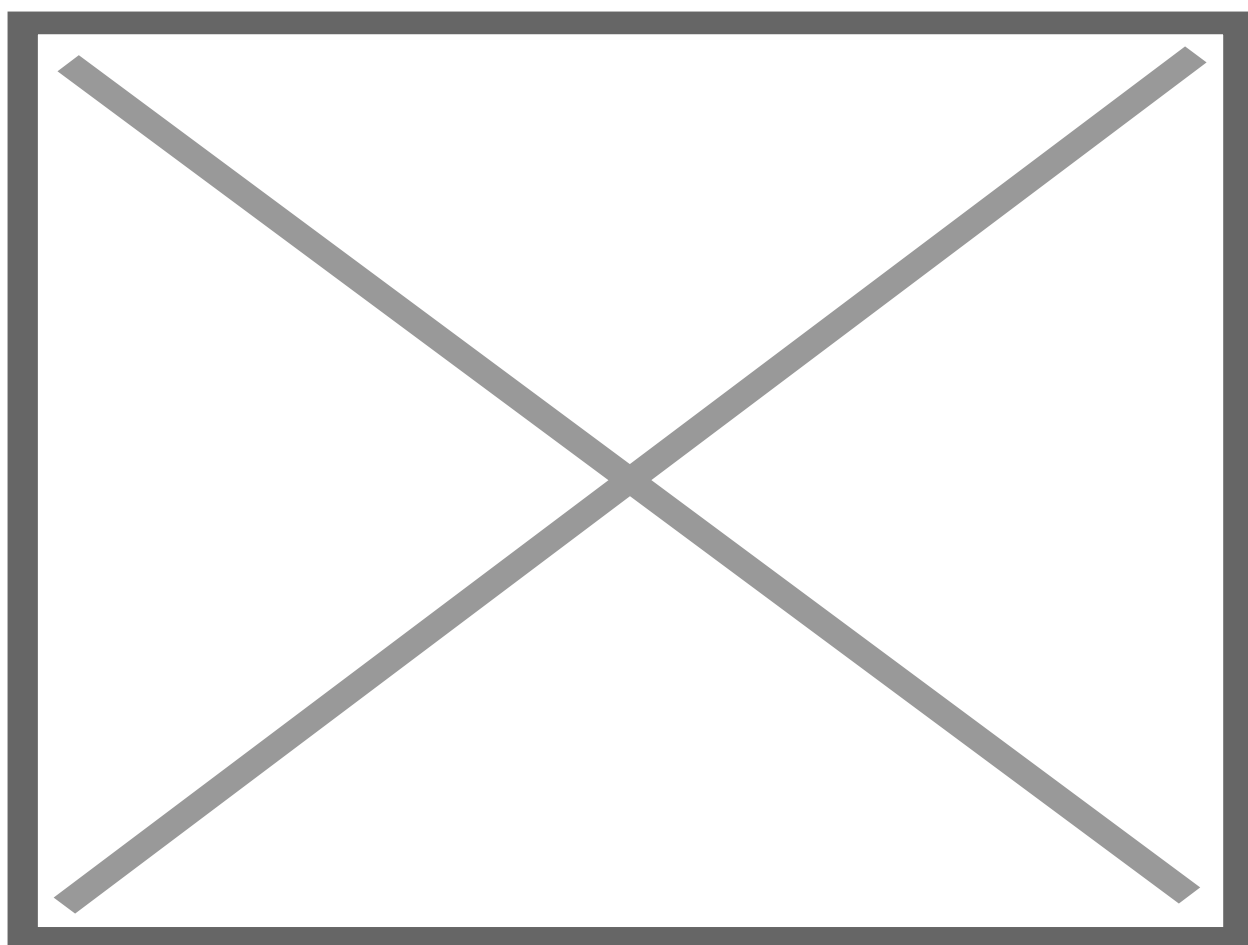
Qing, một chiến binh Trung Quốc), mặc áo giáp với hình xăm trên lưng Tôn Ngộ Không, tay cầm một cây sào.c.1827–30, Bản in khắc gỗ của Utagawa Kuniyoshi. Được truyền thuyết miêu tả là: "eo như sói, cánh tay như vượn, thân như hổ, và Tôn Ngộ Không, Tiên Vương có hình xăm trên lưng." Từ 108 vị anh hùng của Thủy Hử nổi tiếng. Ảnh: Bảo tàng Anh[/caption]

Quan trọng hơn, điều gì sẽ tạo nên một vở kịch kinh điển Trung Hoa ở trung tâm thành phố hay hơn những kỳ tích của Hành giả Tôn Ngộ Không? Các cuộc chiến đấu công phu của các võ sĩ tài tình. Đây là điều đã làm cho các bộ phim Kill Bill:

Tập 1 và Tập 2 (2003 và 2004), một phim hành động do Quentin Tarantino viết kịch bản và đồng đạo diễn vào năm 2003. Là cuốn đầu trong một bộ 2 cuốn ra cách nhau vài tháng, bộ phim rất thú vị và nổi tiếng.

Phim kung fu (功夫) là một nhánh phụ của phim võ thuật và điện ảnh Hồng Kông lấy bối cảnh đại học và có võ thuật thực hiện. Nó thiếu các yếu tố giả tưởng thường thấy trong Anh hùng Võ thuật, một loại võ thuật liên quan sử dụng tiền bối cảnh lịch sử dựa trên Trung Quốc cổ đại. Phim kung fu là một ngành công nghiệp, cũng giống như kịch Trung Hoa luôn coi các cuộc chiến đấu căng thẳng như một trò giải trí. Nó không phải là khó hiểu. Bạo lực và hài hước tham gia vào cuộc hành hương tâm linh của Tây Du Ký.

[caption id="attachment_13341" align="aligncenter" width="700"]

Diễn viên kịch Trung Quốc, thế kỷ 19. Nhiếp ảnh gia không rõ. Ảnh: Angry Baby Books[/caption]

Điều này càng thấm thía hơn, tập trung vào việc Đường Tam tạng Pháp sư Trần Huyền Trang gan dạ và dũng cảm đang tìm cách khám phá Tam tạng Thánh điển Phật giáo Ấn Độ. Có thể dễ dàng nhận thấy cách đánh nhau, biểu diễn tuồng và tuồng tích đã bóc mẽ kỹ xảo và những câu chuyện vay mượn của nhau: đánh nhau càng hay thì chương trình càng hay. Hành giả Tôn Ngộ Không có võ công bất khả xâm phạm nhưng ông ta muốn có sự bất khả xâm phạm của một vị Bồ tát và ông ta sẽ đánh đối phương tới tấp nếu đối phương không đưa cho ông ta Thánh điển Phật giáo mà ông ta yêu cầu.

[caption id="attachment_13342" align="aligncenter" width="600"]

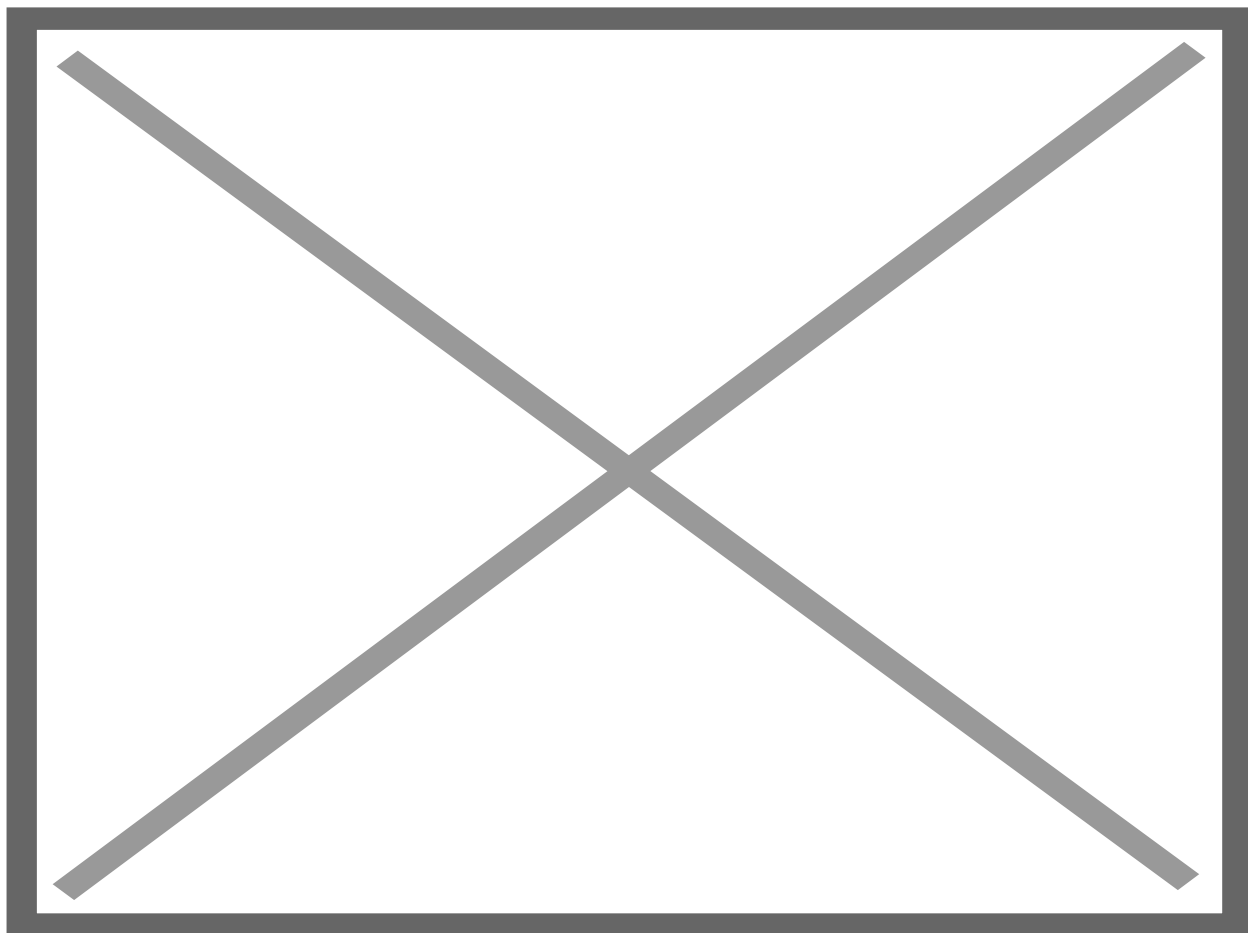
Áp

phích rạp xiếc chuyển thế kỷ, chuyển tham quan nhà hát Barnum và rạp xiếc Bailey ở Đức. Màn xiếc ngoạn mục của Mỹ này có sự tham gia của các nghệ sĩ võ thuật Trung Quốc. Nghệ sĩ không rõ. Ảnh: Joseph Svinth[/caption]

Scott Park Phillips là nhà nhân học võ thuật thuộc dòng dõi giáo sĩ Do Thái, triết học xã hội và nhân chủng học. Ông là một "sử gia Soma", sử dụng cơ thể như vị trí và kết luận của lịch sử. Scott Park Phillips là một võ sĩ tài năng quen thuộc với nhiều phong cách, triết lý và lịch sử của họ, đồng thời là một vũ công được đào tạo theo phong cách cổ điển của phương Tây và Ấn Độ. Anh có hiểu biết cơ bản về viết và nói tiếng Trung. Scott Park Phillips đã trở nên nổi tiếng với tư cách là tác giả của hai tác phẩm tìm cách sửa chữa các quan niệm hiện đại về võ thuật Trung Hoa và đề xuất các kịch bản khác được đánh giá cao.

Nguồn gốc Lịch sử Văn hóa của Võ thuật, Sân khấu và Tôn giáo Trung Hoa (Angry Baby Books 2016) và phần tiếp theo là Thái cực quyền; Bát quái và Tiên khí: Võ thuật nội tại trước khi võ sĩ nổi dậy (Angry Baby Books 2019) tiến sâu vào nền xã hội giàu có của Trung Hoa, nơi sản sinh và duy trì chuyên môn võ thuật vì nó được thể hiện rất đa dạng trong các cơ sở tự viện Phật giáo, đền thờ Lão giáo, kinh kịch Trung Hoa và chiến tranh. Chúng ta có thể thấy rõ hơn rằng trong một xã hội mà những vụ bắt cóc và cắt cổ là chuyện bình thường, thì sự phổ biến của kỹ năng võ thuật là một điều cần thiết. Võ thuật là một phần của việc thiết lập và bảo vệ trật tự.

[caption id="attachment_13343" align="aligncenter" width="660"]

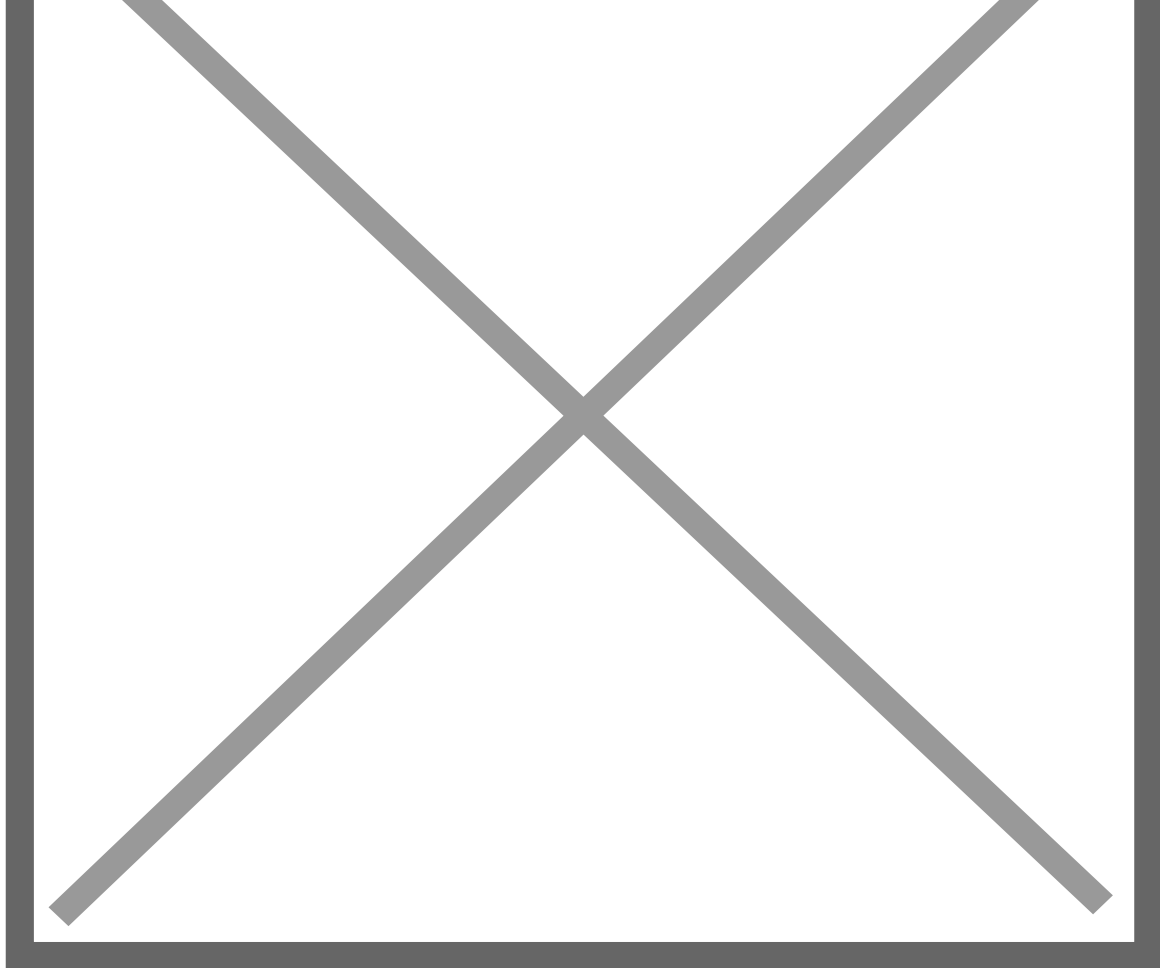

Sách của nhà võ thuật Scott Park Phillips[/caption]

Nhà võ thuật Scott Park Phillips đặt chân cất bước đến thế giới luyện võ thuật, viết bài và phản biện cho Tạp chí Nghiên cứu Đạo học và một kênh YouTube có các cuộc trò chuyện với đủ loại sử học gia và học viên phong trào quan trọng. Sách của anh là một vinh quang của lối văn mạch lạc rõ ràng, với nhiều chú thích về mọi thứ, từ nghệ thuật đến văn học cổ điển đến nội dung video trực tuyến.

Như Socrates đã thuyết trình rõ trong hội nghị chuyên đề, võ công giỏi nhất không phải lúc nào cũng là diễn giả giỏi nhất. Thật đáng chú ý khi một chuyên gia thực hành phong trào đồng thời là một sử học gia và một tác giả. Trong một lĩnh vực đông đúc sách về võ thuật, bài viết của nhà võ thuật Scott Park Phillips nổi bật như một mô hình nghiên cứu mới cũng như biến việc luyện tập của bản thân trở thành một kiểu đầu cơ sống.

[caption id="attachment_13344" align="aligncenter" width="600"]

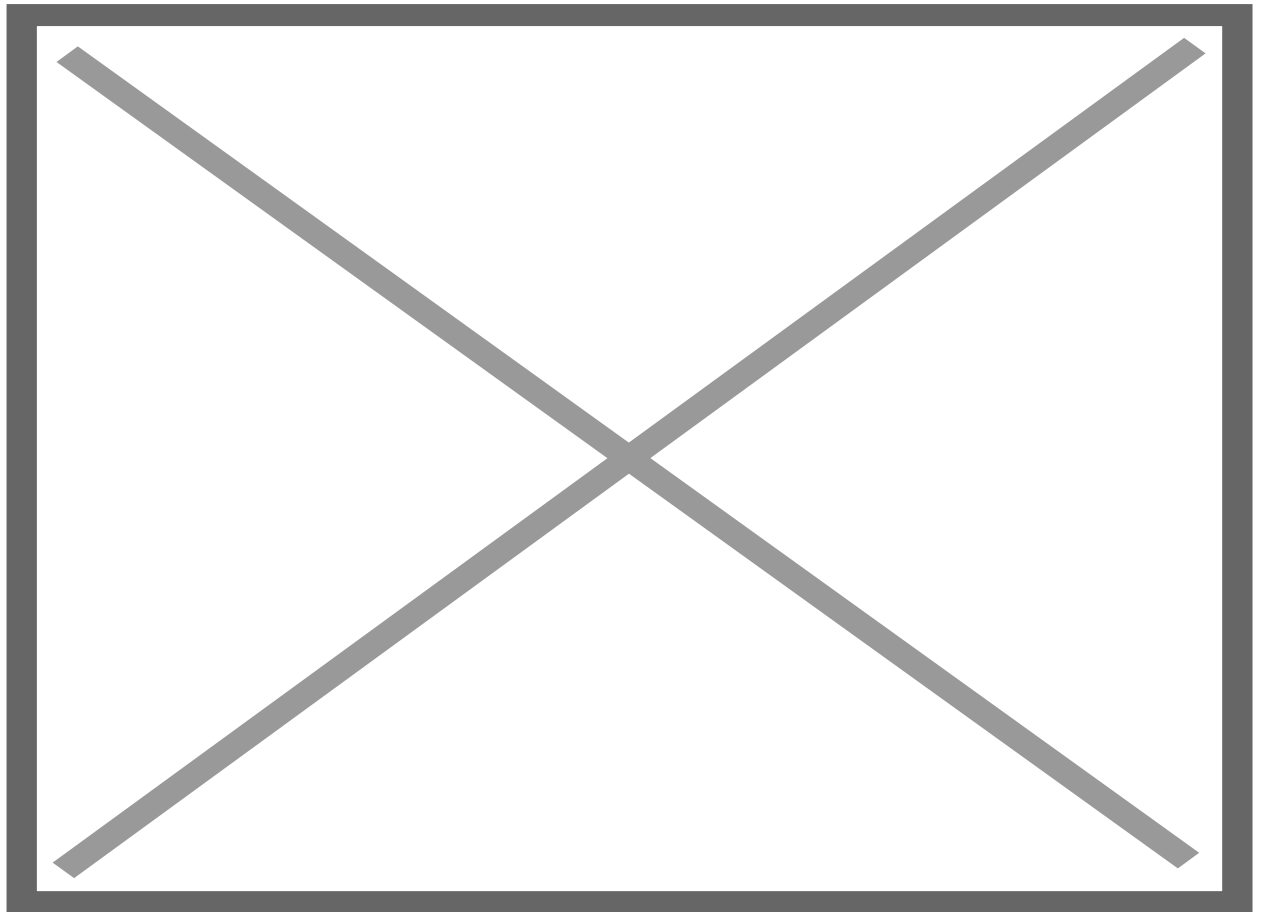

Tác

giả Scott Park Phillips trong tư thế con ếch từ hệ thống Phép dẫn đạo cổ đại, một dạng năng lượng và tâm sinh lý có niên đại ít nhất 200 năm trước Tây lịch và được biết là đã được các nhà sư Phật giáo, nghệ sĩ biểu diễn opera và chiến binh võ sĩ đồng thời thực hành ở Trung Quốc.[/caption]

Trong lịch sử Trung Hoa, một đỉnh điểm xảy ra trong Phong trào Nghĩa Hòa đoàn nổ tung (1899 - 1901) nhằm các mục tiêu: - Tấn công các sứ quán nước ngoài ở Bắc Kinh - Tấn công trụ sở của chính quyền phong kiến Mãn Thanh - Tấn công tô giới của các nước đế quốc tại Trung Quốc - Đánh đuổi đế quốc khỏi đất nước Trung Quốc, khi một cuộc nổi dậy bạo lực của các võ sĩ bị tuyên bố phủ nhận về khả năng bất khả xâm phạm của nó, bị đánh bại bằng cách sử dụng khí tài súng đạn. Một phần của thất bại là họ đưa ra ý kiến rằng, các phương pháp tăng cường trải nghiệm tâm trí về sự hư vô, đôi khi được gọi là Linh dược Hoàng kim, là mê tín, sai lầm và gây tử vong.

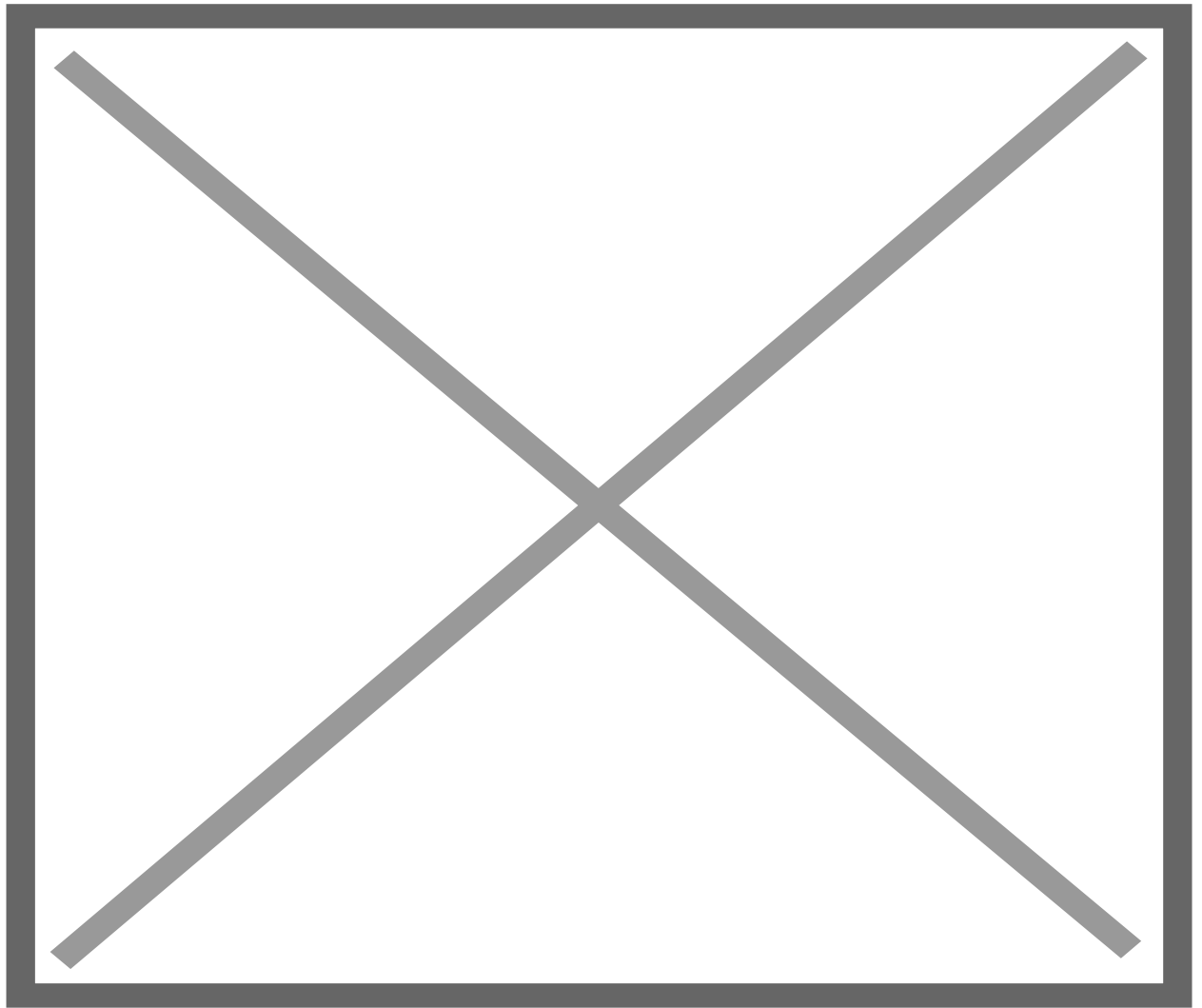
[caption id="attachment_13345" align="aligncenter" width="700"]

Bản sao hiện đại của một áp phích biểu diễn đáng chú ý cho Buffalo Bill. Buổi biểu diễn này là sự tái hiện của Cuộc nổi dậy của võ sĩ Trung Quốc, một cuộc nổi dậy chống ngoại xâm của võ thuật, bị khuất phục với sự giúp đỡ của ngoại bang và súng[/caption]

Trong thời kỳ đó, triều đình Trung Hoa đã thúc đẩy một phiên bản võ thuật hướng đến sức khỏe, điều mà nhà võ thuật Scott Park Phillips gọi là “mô hình YMCA”. Trên thực tế, sự phổ biến của “mô hình YMCA” tại Trung Hoa đã tác động đáng kể đến ý tưởng phổ biến về môn võ thuật. Phim "Kung fu" cũng vậy, trong đó một số cách cũ vẫn tồn tại như một trò giải trí hiện đại. Nhà võ thuật Scott Park Phillips điều tra sự giao thoa của các hành vi văn hóa, mô tả một môi trường phức tạp, trong đó Phật giáo luôn hiện diện, tương tác với các thực tế khác của thời đó như chiến tranh liên miên và giao tranh địa phương - và sự hiện diện của nhiều trẻ em mồ côi.

[caption id="attachment_13346" align="aligncenter" width="700"]

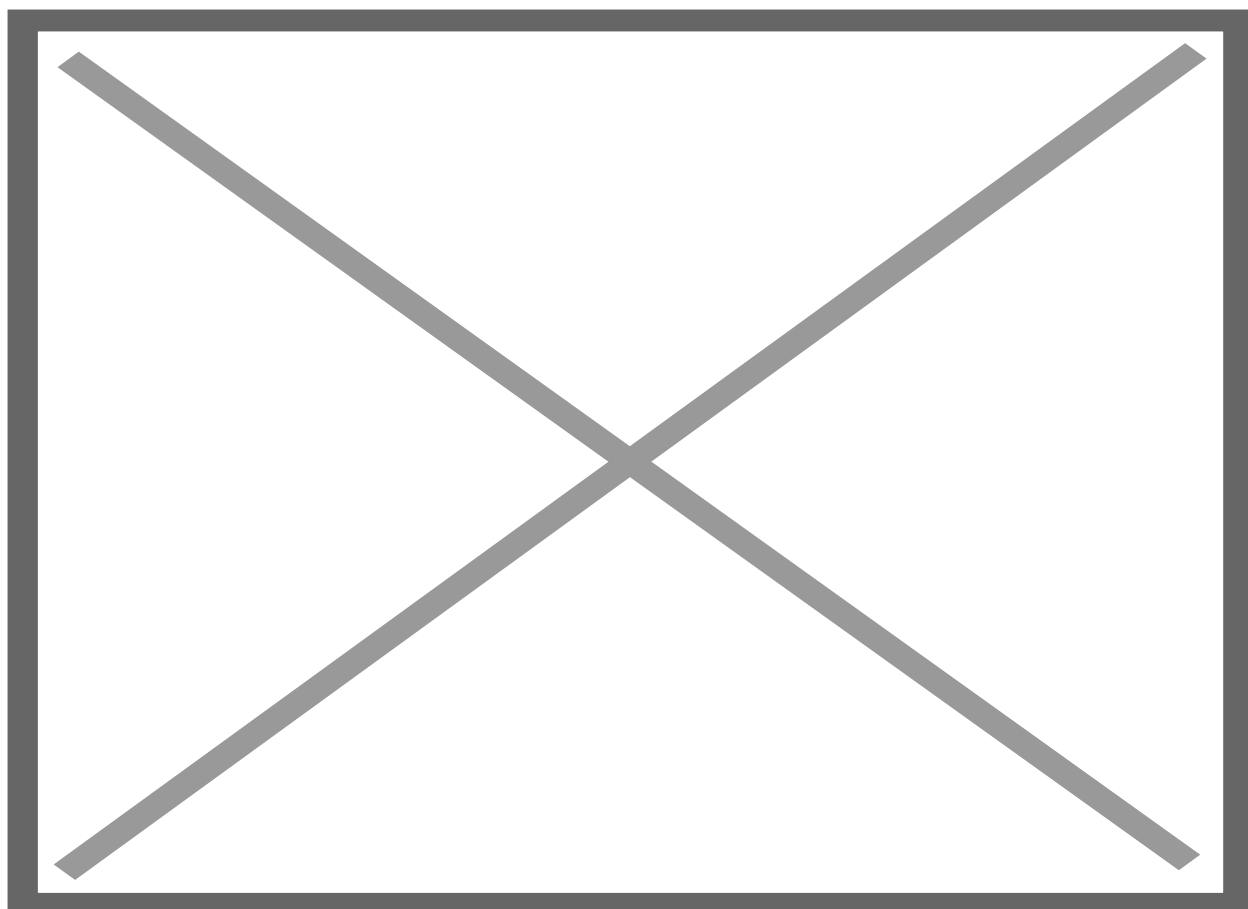
Bức ảnh tuyệt vời này chụp từ châu Âu trong Thế chiến thứ nhất cho thấy những người lao động Trung Quốc đã làm việc cho nỗ lực chiến tranh của Đồng minh vào năm 1918. Họ ở trong các trại do YMCA thiết lập. Hai công nhân trong trại này luyện tập môn võ Thiếu Lâm của họ. Những công nhân này cũng mang theo áo choàng nghi lễ và mặt nạ của họ, và thậm chí biểu diễn các phiên bản đơn giản của các vở opera nổi tiếng. Ảnh: Angry Baby Books[/caption]

Nhà võ thuật Scott Park Phillips đề nghị: "Hãy để tôi vẽ một bức tranh cho các bạn. Hãy bắt đầu đến với đạo Phật Ấn Độ. Ấn Độ có nền võ thuật xuất sắc nhưng không phải là dòng dõi chính thức, nhiều hơn là các yếu tố nghi lễ, trò chơi, khiêu vũ và thể thao. Nơi mà đạo Phật truyền bá giáo lý từ bi, trí tuệ, hùng lực, tự do, bình đẳng, văn hóa Ấn Độ lan rộng và các phong cách, quan niệm chiến đấu của Ấn Độ cũng đi theo. Các hang động lâu đời hơn ở Đôn Hoàng, Trung Hoa, có cả cá chọi, đôi khi là dạn xoa, có nguồn gốc từ Ấn Độ. Về cơ bản, võ thuật có hai loại: nhằm kỷ luật trong bộ lạc, huấn luyện hoặc biểu diễn; và để các bộ lạc bảo vệ gia đình và đất đai".

https://www.youtube.com/watch?v=u3YLq7CVavc&feature=emb_imp_woyt
Video tuyệt vời về điệu múa của Ấn Độ được hồi sinh này, cho thấy sự kết hợp hoàn chỉnh của các khía cạnh sân khấu, võ thuật và nghi lễ của một hình thức độc đáo và cổ đại Ấn Độ.

Sự xuất hiện của đạo Phật với một khái niệm phổ quát về văn hóa là điều đã truyền cảm hứng cho rất nhiều giới văn nghệ sĩ trí thức. Đồng thời, nó đưa võ thuật theo một ánh sáng khác, trong một đấu trường lớn hơn của hành động thần thánh và sự thống nhất siêu văn hóa. Các vị thần đa vũ trang được trang bị vũ khí. Trí tuệ là một thanh kiếm. Điều này hòa hợp tốt với truyền thống của những vị thần bất tử của Trung Hoa, nhiều người trong số họ là những vị tướng và chiến binh trước đây của con người. Nhân vật thần bất tử trong kinh kịch Trung Hoa - bản thân họ đã từng là một biểu hiện sân khấu phổ biến ở cấp địa phương - bao gồm bất kỳ ai: Đạo sĩ, Phật tử, nhân vật huyền thoại, thánh nhân, sin vật thần thánh. (như hiện thân của Đức Bồ tát Đại từ Đại bi Quán Thế Âm trong số những nhân vật bất tử là một kiệt tác kinh kịch Quảng Đông). Vị Thần Khỉ Hanuman của Ấn Độ không ai khác chính là Hành giả Tôn Ngộ Không trong truyện tiểu thuyết hư cấu Tây Du Ký. Cho đến ngày nay ở Varanasi, các đồ vật cạnh tranh cả năm để trở thành người chiến thắng và do đó, thể hiện Thần Khỉ Hanuman của Ấn Độ trong lễ hội thường niên. Trong Phật giáo Trung Hoa và kinh kịch Trung Quốc, Hành giả Tôn Ngộ Không trở thành vị Bồ tát, đánh đá và la hét trên toàn bộ lộ trình, nổi điên với tất cả mọi người, ngôi sao của chương trình.

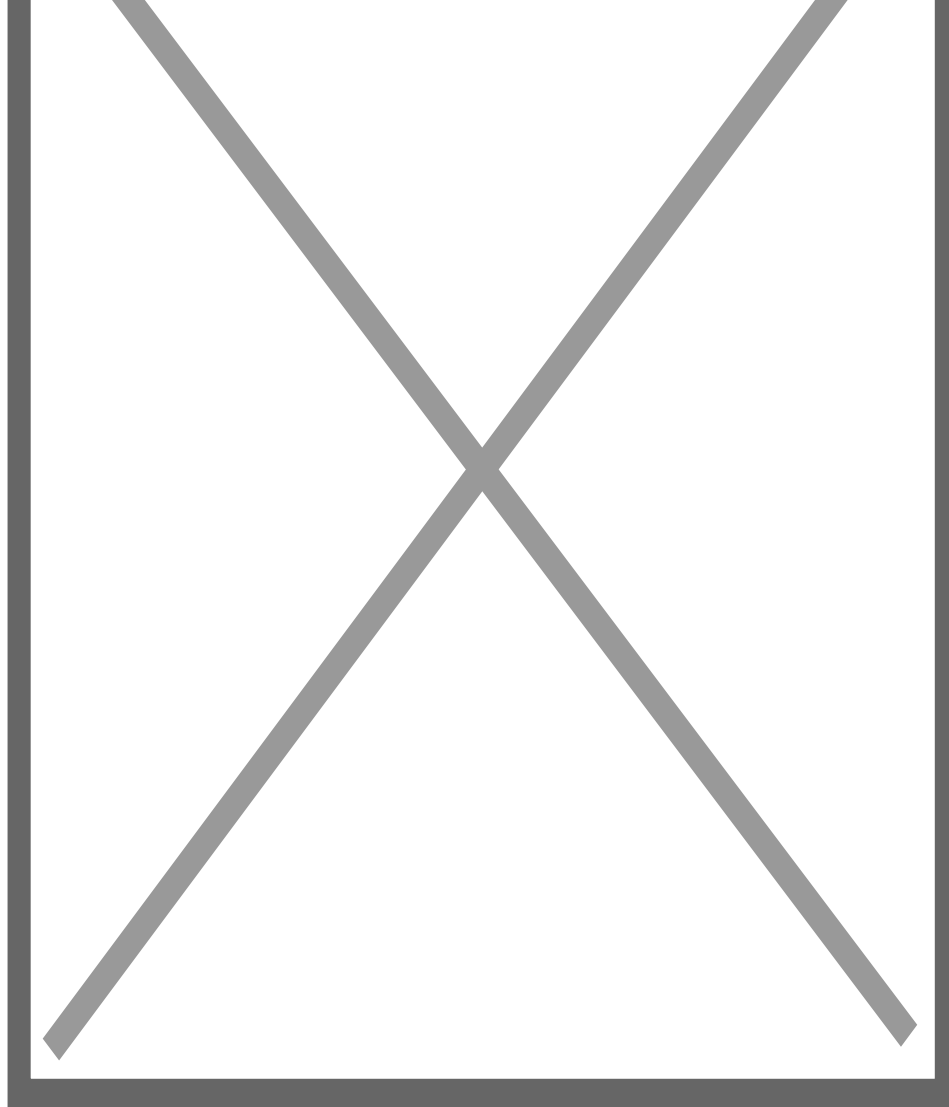
[caption id="attachment_13347" align="aligncenter" width="700"]

Hành giả Tôn Ngộ Không, Vua Khỉ, trong Tây Du Ký Wrecks Havoc in Heaven. Công ty Kinh kịch Qingdao, Manila, 2018. Ảnh: PH[/caption]

Nhà võ thuật Scott Park Phillips tiếp tục: "Trên thực tế Thiếu Lâm Tự là một tiểu quốc trong nhiều thế kỷ, có chính quyền và các nghi thức riêng. Đây là một thực thể chiến lược quân sự, ai kiểm soát được môn phái võ thuật Thiếu Lâm Tự, ai kiểm soát được địa bàn này. Đương nhiên, nhất thiết, những người cư ngụ trên ngọn núi giám sát toàn bộ cảnh quan là những người chiến đấu tốt nhất. Phật giáo mang đến chủ nghĩa võ thuật rèn luyện tâm định tĩnh, thân kiện khang. Vì thế, nơi mà nó dễ dàng đồng hóa với một số thực hành Đạo giáo như Phép đạo dẫn là một phương pháp tĩnh tọa luyện tập hơi thở giống như phương pháp của Thiền và Yoga nhằm gia tăng thể lực và trí tuệ, các tu viện đã đặt ra một cấu trúc xã hội mới để đào tạo các môn đồ trong nghi lễ và chiến đấu, những cũng nhờ đạo Phật, trong việc tu tâm dưỡng tính và làm nơi nương tựa cho những đứa trẻ mồ côi, những người thường gặp trong thời chiến tranh. Đến triều đại nhà Tống vào thế kỷ 11, Đạo giáo và Phật giáo đã hòa hợp tốt và thậm chí còn có tính cạnh tranh.

[caption id="attachment_13348" align="aligncenter" width="493"]

Một trang từ

Daoyin Classic cho thấy một đoạn ghế dài trên cao đôi khi được gọi là “Giữ vững thiên đường”. Ngày không xác định. Ảnh: Wellcome Images[/caption]

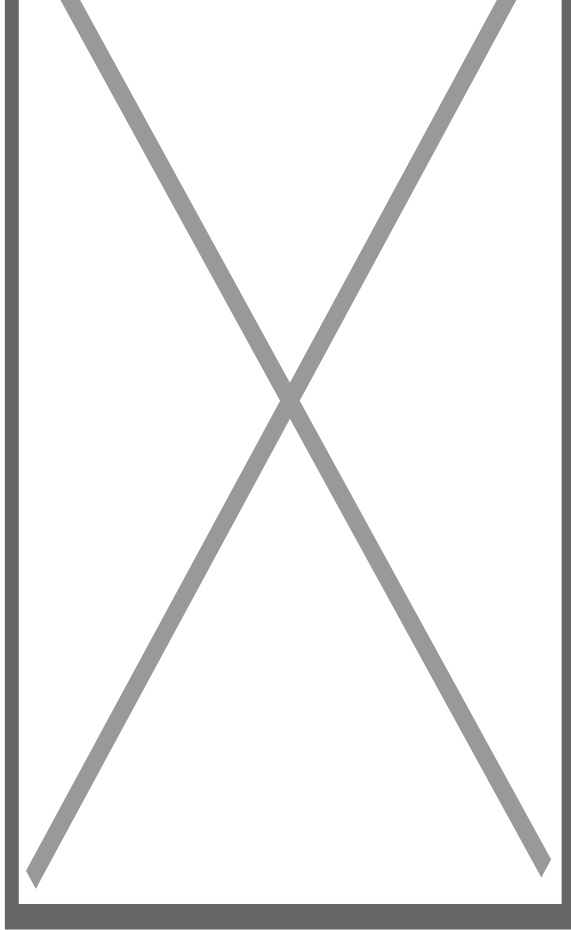
Cũng chính những cậu bé được huấn luyện võ thuật và thực hành nghi lễ Phật giáo này không phải lúc nào cũng ở lại chốn thiền môn. Về cơ bản các lựa chọn công việc bị giới hạn ở việc trở thành vệ sĩ, người biểu diễn opera lưu động, hoặc được thuê cho một lực lượng dân quân tư nhân. Những người biểu diễn opera lưu động là những chuyên gia về võ thuật và biết sử dụng vũ khí. Họ đã nhào lộn và được yêu cầu để miêu tả một loạt các vị thần và thần bất tử. Các vở kịch hài hước bao gồm việc chế giễu hành vi và những điều giới luật chốn thiền môn, theo cách tương tự như sự chế giễu các nhà sư ở phương Tây thời Trung cổ. Tôi gọi đó là con đường thực hành vi phạm chân chính. Nhà hát và các nghi thức trừ tà ma yêu quý. Nhà hát là một biểu hiện của tôn giáo bản địa chính thống của Trung Hoa.

Thiền Phật giáo và pháp luyện tiên gia của Đạo giáo thường hay lẫn lộn với nhau. Một lần nữa, Phật giáo đã đặt những quy củ thật nghiêm ngặt cho các chốn thiền môn và trên thực tế đã truyền cảm hứng cho các vị đạo sĩ sắp xếp các văn bản và tín đồ của họ hoàn hảo hơn. Các đạo sĩ biểu diễn những thế võ đầy nghị lực và tinh thần. Phép đạo dẫn mà tôi đã đề cập nêu trên, là một phương pháp tu luyện có nguồn gốc cổ đại, Đây là một phương pháp trong thuật trường sinh của Đạo gia kèm theo thuật luyện Kim đan.

Phương pháp này chỉ khác Thiền và Yoga một chút là trong quá trình luyện công vận khí không cần nhúu thất hậu môn để đóng huyết Trường Cường mà chỉ cần cắn chặt răng và đặt lưỡi ấn lên vòm miệng là cũng đã thông được kinh mạch trên vòng Tiểu Chu Thiên. Tôi thấy nó như tách cơ thể các bạn ra khỏi linh hồn của các bạn. Bằng cách này, các bạn có thể thể hiện giới hạn tuyệt đối của sự hoang dã cũng như giới hạn tuyệt đối của sự kiềm chế.

Tôi nghi ngờ rằng Phép đạo dẫn đã ảnh hưởng đến sự phát triển của Yoga trong thời đại mà các phương pháp thực hành Phật giáo và Đạo giáo về cơ bản của Ấn Độ và Trung Hoa được tích hợp. Chắc chắn, một khi các thiền viện Phật giáo như Thiếu Lâm Tự được thành lập, Phép đạo dẫn đã được các nhà sư đã giảng dạy cách thực hành thiền định trong các thiền viện; bởi những người biểu diễn opera về sức mạnh, sự nhanh nhẹn và chiến đấu; đối với những chiến binh Phật giáo, những người có thể hiểu rằng Phép đạo dẫn là cách để trải nghiệm sự hư vô. Chiến đấu là một hành trình. Để trở thành một chiến binh Phật giáo, có nghĩa là thực hành các kỹ thuật bên trong Linh dược Hoàng kim.

[caption id="attachment_13349" align="aligncenter" width="296"]

Một phiên bản sơ đồ của kỹ thuật Linh

được Hoàng kim cho sự Hư vô. Nghệ sĩ và ngày tháng không xác định.Ảnh: Core of Culture[/caption]

Sự hư vô của Đạo giáo Lão trang, thì Phật giáo có triết lý tính không để kết nối môn võ thuật. Trong việc thực hành Linh được Hoàng kim, một thứ giả kim thuật có nguồn gốc từ Đạo giáo được cơ chế bản địa Phật giáo nâng lên một trải nghiệm về Tính không và Từ bi tâm, với các thực hành Phật pháp qua thiền chánh niệm qua phép Quán niệm hơi thở được kết nối với các hình thức vận động như thiền hành từng bước chân an lạc.

Truyền thuyết khỉ trong những câu chuyện Jataka Phật giáo (chuyện tiền thân Đức Phật)

Truyền thuyết khỉ đóng một vai trò nổi bật trong thời kỳ đầu của Phật giáo ở Ấn Độ. Trong số hàng trăm câu chuyện ở trong Jataka - có lẽ đây là bộ sưu tập chuyện dân gian Phật giáo hiện có cổ nhất có nguồn gốc ở Ấn Độ và Sri Lanka vào khoảng thế kỷ III trước TL - Đức Phật lịch sử được cho là đã sống nhiều tiền kiếp trong nhiều hình thức khác nhau trước khi đạt giác ngộ.

Trong những câu chuyện tiền thân (Jataka), Ngài thường xuất hiện trong hình thức của một con khỉ (tức là Nandiya), nhưng có khi là những con thú khác, và có khi là một con người, hay thậm chí có khi là một vị thần. Nhưng khắp suốt, dù với hình thức nào, Ngài luôn thực hành bố thí, thể hiện sự can đảm, công

bằng và nhẫn nhục cho đến cuối cùng đạt được Phật quả. Jataka ghi lại Ngài đã từng có 123 kiếp quá khứ làm thú, 357 kiếp làm người, và 66 kiếp làm thần. Đề Bà Đạt Đa (Devadatta), một người anh em họ của Đức Phật lịch sử, cũng xuất hiện trong nhiều câu chuyện Jataka ở trong nhiều thân tái sinh khác nhau, đặc biệt là những kẻ hung ác.

Trong tiểu thuyết hư cấu Tây Du Ký, Hành giả Tôn Ngộ Không thực hành Phép đạo dẫn và thực hành Linh dược Hoàng kim, khi Tôn Ngộ Không tìm kiếm được sự giác ngộ của Phật giáo bằng cách bảo vệ Đường Tam tạng Pháp sư Trần Huyền Trang trong chuyến hành hương chiêm bái, thỉnh Tam tạng thánh điển tại Ấn Độ. Thực tế trong chiến tranh giữa các Vương quốc ở Trung Hoa, dân quân và quân đội đưa cả đạo sĩ và pháp sư Phật giáo đến chiến trường. Có một sự kết hợp sâu sắc giữa tôn giáo, thực hành tâm trí, sâu khấu và võ thuật".

Chú thích: Tác giả Joseph Houseal là giám đốc tổ chức Cốt lõi của Văn hóa (Core of Culture) Dành riêng cho việc bảo vệ văn hóa phi vật thể thế giới, và hỗ trợ sự liên tục của các truyền thống khiêu vũ cổ xưa và các thực hành tâm linh thể hiện nơi chúng bắt nguồn, và hơn thế nữa. Là một biểu hiện tôn giáo, triết học và nghi lễ, khiêu vũ có một vai trò quan trọng trong thực hành Phật giáo, Đạo giáo, Ấn Độ giáo và các hệ thống tín ngưỡng châu Á khác. Sự truyền tải liên tục lâu dài của các hình thức chuyển động được phản ánh trong các mô tả nghệ thuật tôn giáo, trong đó hình tượng biểu diễn là mã thần bí, cũng như minh họa chuyển động. Xem xét khía cạnh của khiêu vũ tâm linh qua điệu múa cổ huyền bí (Ancient Dances), để nâng cao thực hành và sự đánh giá của độc giả, đồng thời nâng cao nhận thức về văn hóa trong thế giới đang thay đổi của chúng ta. Nó sử dụng khiêu vũ như một ống kính để khám phá các trạng thái của ý thức và các đại diện mang tính biểu tượng.

Tác giả: **Joseph Houseal**

Biên dịch: **Thích Vân Phong**

Nguồn: *Buddhistdoor Global*